

Dacă aş fi rămas în Biserica Romano-catolică nu L-aş fi găsit pe Iesus

Marturia fostului preot romano-catolic

Anibal Pereira Dos Reis

M-am născut în Sao Joaquim da Barra, statul Sao Paulo, Brazilia, în 9 martie 1924, într-o familie cu rădăcini adânci în romanocatolicism. Tatăl meu era portughez și, ca să nu fie o excepție de la regulă, a făcut ceea ce cerea tradiția: s-a consacrat Sfintei Fecioare de la Fatima și s-a devotat destinului și vinului bun. Mama era de origine italiană și se lăuda cu tronul de aur al papei din Italia.

Tatăl mamei mele, care era foarte devotat practicilor religioase, obișnuia să mă ducă încă de la o vîrstă fragedă la ritualurile solemne ale „Bisericii Mame“ Romano-catolice. Încă înainte de a împlini șapte ani participam regulat la catiheza de la parohie. Odată, un preot ne-a vorbit, plin de energie și vioiciune, despre iad. El ne-a înfățișat pericolul, dar nu ne-a dat nici o singură indicație referitoare la modul de a scăpa de acest pericol.

Ziua primei mele împărtășanii

Prima mea împărtășanie a fost în 1 mai 1932. Eram însuflețit de cele mai pure sentimente. Cu toate acestea, un incident a tulburat atmosfera solemnă a acelor clipe: Cînd preotul tocmai a pus hostia pe limba unuia dintre camarazii mei, acesta a început să strige: „Hostia s-a oprit în gît, părinte!“ Preotul l-a îndemnat pe băiatul agitat să stea liniștit și să nu ia hostia cu degetele lui din „cerul gurii“. Era un sacrilegiu să atingi hostia cu degetele. Ajuns afară în fața bisericii, băieții și fetele l-au înconjurat și l-au învinovățit cît îi ținea gura că n-a arătat respectul cuvenit Domnului sfînt.

În 1936, familia s-a mutat în orașul vecin Orlandia, astfel încît frații mei și cu mine să putem urma gimnaziul. Tatăl meu voia să le dea fiilor săi posibilitatea de a studia, căci el nu avusese parte de ea.

Din copilărie m-a însoțit o problemă serioasă, și anume ce se va întîmpla cu mine după moarte. Mă gîndeam tot mereu la lucrul acesta. Tremurînd de frică, îmi aminteam de vorbele preotului care ne pregătea pentru prima împărtășanie. El ne învățase toate actele pioase recomandate de un preot spaniol foarte strict. În mine s-a trezit marea dorință de a-L servi încă de copil pe Dumnezeu. Fără să cunosc o altă cale de a face aceasta, am devenit preot.

Seminarul de preoți și hirotonisirea

La vîrsta de 17 ani am reușit să intru la seminar. Dar atmosfera de acolo n-a fost una bună. Niciodată nu mai trăisem într-un loc cu atîta calomnie. M-am consacrat intens studiilor mele, dar nemulțumirea mea a continuat. Am fost hirotonisit preot în 8 decembrie 1949 în orașul Montes Claros, la nord de Minas Gerais. Episcopul diocezan mi-a dat responsabilitatea construcției și conducerii unui punct de sprijin printre muncitori. Această însărcinare corespundea dorințelor mele. Activitatea socială mi-a liniștit temerile de natură spirituală. Eram foarte activ și am cîștigat simpatia muncitorilor din întreaga regiune, precum și multe laude de la autoritatea ecleziastică.

Preot în lucrarea socială

La începutul lui 1952, episcopul din Montes Claros a fost transferat de papă la Recife ca arhiepiscop. Eu am fost inclus în acest transfer și a trebuit să mă mut și eu la Recife.

În acest oraș, mi s-a dat sarcina de a pune din nou pe picioare o societate de binefacere cu o rețea de orfeline și cu niște centre romano-catolice de educație care trecuseră printr-o criză financiară. Am lucrat din greu, avînd ca scop să recîștig reputația publică a instituției. De fapt, marea responsabilitate legată de aceste obiective atîrna greu asupra mea. După ceva mai mult de doi ani de lucru, problemele financiare ale instituției s-au rezolvat. Orfelinele și azilele de bătrîni au primit un număr mai mare de copii și de bătrîni. Școlile și-au putut relua activitatea. Numele meu a apărut de mai multe ori în presă.

Fără pace cu Dumnezeu

Dar în ciuda succesului meu personal și a laudei admiratorilor, n-am simțit niciodată pace în suflet. Nici dedicarea totală îndatoririlor mele din societatea de binefacere, nici lauda autorităților ecleziastice n-au dat răspuns întrebărilor mele chinuitoare pe linie spirituală. Doream cu ardoare să fiu sigur de salvarea mea eternă, și nimeni nu-mi putea da această siguranță.

În 1960 am fost transferat la Guaratingueta în interiorul statului Sao Paulo, o localitate vecină cu Aparecida do Norte. M-am bucurat de această schimbare, mai ales pentru că locul se găsea chiar în apropierea „Sfîntului patron al Braziliei“. De asemenea, era pentru prima oară că urma să fiu implicat într-o activitate legată de gestiunea socială. Eram foarte preocupat cu munca socială. Credeam că voi găsi în îndatoririle mele de preot un răspuns pentru anxietatea mea spirituală. Dar n-am găsit.

Lucrarea în parohie

Lucrînd din greu, am pus bazele unei noi parohii în districtul Pedregulho din Guaratingueta. Dovada dedicării mele s-a văzut în construirea unei case parohiale, o sală parohială și trei biserici în numai trei ani. Dar în ciuda unei lungi liste de servicii aduse romano-catolicismului, încă tot n-aveam siguranța că sunt salvat.

În octombrie 1956 a murit tatăl meu de cancer pulmonar. Un an întreg am ținut în fiecare zi în gînd o liturghie pentru sufletul lui. Și familia mea a lăsat să se țină liturghii pentru el. Dar nici chiar liturghia, în pofida pretenției ei că are o valoare infinită, nu ne-a dat siguranța cu privire la salvarea tatălui meu.

Și eu strigam după această siguranță pentru mine însumi, căci nici lucrarea socială de succes, nici construirea bisericilor, nici ceremoniile pe care le conduceam, nici ascultarea mea oarbă de autoritățile ecleziastice, nici sistemul romano-catolic nu mi-au putut da vreun răspuns.

Ura mea pe evanghelici

Ascultarea mea absolută de doctrinele romano-catolice a produs în mine o ură reală față de evanghelici, pe care îi numeam în predicile mele „capre“, în timp ce pe romano-catolici îi numeam „mieii lui Cristos“.

Un eveniment dovedește limpede anti-protestantismul meu. Cu ocazia zilei morților, în cimitirul districtului Pedregulho, niște credincioși evanghelici au făcut o evanghelizare împărțind tractate și porțiuni din Biblie. Fidel motoului iezuit „glorie lui Dumnezeu“ și în apărarea „Sfintei Biserici Mame“, m-am hotărât să le stric lucrarea. I-am adunat laolaltă pe copiii din parohia mea și i-am împărțit în grupe. În fiecare oră trebuia să se ducă la cimitir o altă grupă și să se roage acolo. Gîndul era acela de a primi literatură și apoi de a o arde la lumînările din capela mortuară.

Totuși, într-o seară, pe cînd terminasem distrugerea fără milă a materialului evanghelic, m-am dus la rafturile bibliotecii mele să caut o carte care să mă distreze. Prin grația minunată a lui Dumnezeu am dat de o Biblie în traducerea lui Matos Soares.

Am deschis această carte inspirată și am citit capitolul 11 din Evanghelia după Ioan. Am simțit cum mi se ușura povara și că în Evanghelie era o putere care mi-a transformat depresia spirituală. Am continuat să citesc cu tot mai mult interes. Tot mereu a trebuit să mă gîndesc la acest capitol.

Un început al studiului biblic

Treptat, am observat cum mi se deschid noi orizonturi în suflet și am decis să studiez Biblia fără prejudecățile mele de pînă acum. Fără influența altora și numai prin grația divină am descoperit prin acest studiu planul real al lui Dumnezeu pentru salvarea noastră. Uimit, am descoperit că putem avea o siguranță absolută și neîncetată că vom ajunge în cer dacă acceptăm planul Său. Dar eu nu eram încă gata pentru lucrul acesta, căci sufletul mi se obișnuise cu practicile romano-catolice.

O discuție cu episcopul

M-am dus în vizită la episcopul meu. Voiam să discut foarte deschis cu el. Dar întrebările mele l-au nedumerit și în final mi-a spus că mă găseam în Aparecida ca să am grijă de construirea noii biserici. Astfel, cumpărarea de beton, de cărămizi și de unelte a devenit preocuparea mea principală. Și continuam să mă rog la „Doamna Noastră din Aparecida“.

Punctul de cotitură al lui Dumnezeu în viața mea

Pe timpul acela, credincioșii evanghelici din Guaratingueta împărțeau tractate. Unul dintre ele era despre idolatria romano-catolică și despre închinarea la icoane și statui. Ca să răspund afirmațiilor lor, m-am hotărât să explic de la amvon aceste doctrine, să le spun enoriașilor că închinarea la icoane și statui nu era interzisă de Dumnezeu. Mi-am luat Biblia și mi-am început discursul de apărare cu citirea pasajului din Exod 20. Am sărit peste versetele 4 și 5 ca să nu dau „muniție armelor dușmanilor mei“. Cînd am coborît de la amvon mi-era foarte rușine de mine. Am decis să fac o comparație sinceră între doctrinele romano-catolice și Biblie. Cînd am făcut aceasta, am văzut ce prăpastie infinită se afla între cele două.

Încep să folosesc standarde biblice

În ianuarie 1963 am primit invitația să fiu preot în orașul Orlandia, unde îmi petrecusem adolescența. Eram atît de încîntat să mă întorc acolo unde aveam atîția

prieteni! Totuși, această plăcere nu era suficientă ca să-mi înlătore neliniștea spirituală. M-am dedicat în întregime lucrării în parohia romano-catolică, plină de toate deficiențele unei parohii vechi cu tradiții învechite. În ciuda împotrivirii unui grup de femei nemulțumite, dar pioase, am reușit să dezvolt o lucrare splendidă în care totul corespundea, dacă era posibil, standardelor Bibliei. Am curățat biserica și am îndepărtat toți idolii. Predicarea mea era biblică. Programele mele zilnice la radio constau pur și simplu dintr-un comentariu al unui pasaj din Cuvîntul lui Dumnezeu. Multe imnuri religioase cîntate în timpul serviciilor divine erau cîntece creștine.

Ura mea pe evanghelici se transformă în teamă

Mi s-a întîmplat ceva foarte interesant. Fosta mea ură pe evanghelici s-a schimbat în teamă. Doream să vorbesc cu un pastor, dar nu aveam curajul. Cînd am fost în Guaratingueta, am decis să mă duc la Sao Paulo cu singura intenție de a rezolva această situație. După ce am coborît din microbuz m-am dus la poștă ca să trimit o telegramă. Chiar în clipa aceea, un evanghelic predica în locul din fața poștei. Văzîndu-mi sutana, m-a provocat îndreptînd un deget spre mine și dîndu-mă în vileag cu cuvinte dure. El nu știa ce se petrecea în sufletul meu, nici de ce venisem acolo. După aceea am plecat direct acasă.

Un serv al lui Dumnezeu mă ajută

În 1964 eram aproape de sfîrșit. Nu mai puteam continua așa. În noiembrie am plecat la Santos. Planul meu era făcut: îmbrăcat în haine civile am luat parte la serviciul divin de duminică dimineață al Primei Biserici Baptiste. Oricît ar părea de incredibil, baza predicii nu era alta decît capitolul 11 din Evanghelia după Ioan.

În ziua următoare am reușit să mă întîlnesc personal cu pastorul Eliseu Ximenes. Acest serv al lui Dumnezeu m-a întîmpinat într-un mod atît de prietenos, încît am fost curînd captivat și am putut renunța la toate impresiile mele anterioare. Am început să punem la cale împreună plecarea mea din Biserica Romano-catolică. Nu a fost deloc o plecare formală, pentru că s-a făcut într-o perioadă mai mare de timp.

Credința în Salvatorul nostru atotsuficient

În 12 mai 1965, datorită protecției speciale a lui Dumnezeu, am reușit să mă desprind total de Biserica Romano-catolică. În 13 iunie, în Prima Biserică Baptistă din Santos, mărturisindu-mi public credința în singurul și atotsuficientul meu Salvator, Iesus Cristos, am fost botezat.

Pe lîngă faptul că m-a adus în Regatul [Împărăția] Său, Dumnezeu mi-a pus pe inimă sarcina de a predica sfîntul Său Cuvînt, și eu mi-am dedicat în întregime viața acestei lucrări. El a ajutat recent lucrarea acestui umil serv al Său prin aceea că mi-a dat bucuria de a vedea sute de suflete venind la Iesus Cristos.

În predicile mele subliniez planul lui Dumnezeu de salvare care se face numai prin Cristos. De fiecare dată cînd predic pot simți o comuniune mai intimă cu El.

N-am simțit niciodată o asemenea bucurie spirituală ca acum. Am pace deplină în inimă, deoarece sunt sigur de salvarea mea eternă. Sufletul meu a fost purificat de sîngele răscumpărător al lui Iesus Cristos, căruia I se cuvine toată gloria pentru eternitate.

Enciclopedia pe internet Wikipedia redă într-un articol scris în portugheză câteva date despre fostul preot Anibal Pereira Dos Reis. El a trăit între 9.03.1924-30.05.1991. A scris circa 40 de cărți în care a criticat în special mișcarea ecumenică și catolicismul. Datorită atitudinii sale „radicale” a avut parte de multă împotrivire și persecuție.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

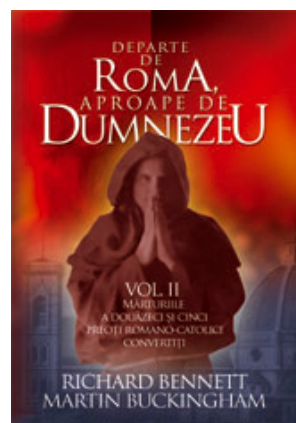
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch